

Pe drumul internetului

In colaborare cu George Ionut MUSAT
Monday, 20 October 2008
Ultima actualizare Tuesday, 11 May 2010

Iubiti crestini,

"mergand" pe drumul internetului am dat de un articol scurt si dupa parerea mea frumos, unde domnul (la cererea autorului am scos numele din articol), scria de ce nu ar trece de la adevarata religie la protestantism ...

Mai jos va redau acel articol.

"De la credinta crestina catolica si ortodoxa ne vin clopotele, niste obiecte metalurgice masive si grele, rezultat solemn al focului, o forta implacabila ce a topit un mineral, dandu-i forme fluide, si de aceea atat de metafizice. (Lichidele sint materii magice ce se muleaza, ce curg, neavand alta opozitie decat, la crestini de pilda, insasi formele unui clopot)

Astfel, daca in spatele fiecarui lucru se afla Dumnezeu, atunci acesta negresit a fost materie prima, a fost foc, a fost fizica termica, pentru a sfarsi umanizat in forme de El insusi inspirate, iar nu reprezentant de biserica politica sau de alt soi institutional. Cred asadar in Dumnezeu cand aud clopote iar nu altcumva. Nu vreau sa jignesc pe nimeni, dar cu atat mai putin pot crede cand vad si aud telepredicatori.

Cand profetul trece printr-o sedinta de machiaj, cand interioarele in care se desfasoara el sint atat de somptuoase, cand peisajul devine functional si aseptice, cu public ales in urma unei preselectii, cu regizori de scena, coregrafi si asistenti de iluminare interioara, ma simt copleshit. In afara sunetelor de clopot, si in absenta orgii, cuvintele devin oratorie iar oratoria sfarseste in retorica.

Cand nu exista orgi sau clopote, cand nu exista gonguri sau triangluri, cand nu se aud macar texturile groase de voci calugaresti ce par aritmice si de aceea atemporale, cand nu exista toaca, versetul invocat e o lalaitura beata de Armata a Salvarii, de coruri de consumeristi liberali turmentati la cuget.

Nu sint anarhic in credinta dar nici nu as putea fi fundamentalist, arogant in puritanismul care evident, m-ar justifica.

(La fel imi poate repugna iconografica crestina, de la Renascentisti incoace. Potretele se purifica rasial, si de la semiti care au trait si populat un testament vechi si un altul nou, se junge la duhul unei alte imagerii, de rasa alba, chiar ariana. Ori e o minciuna la mijloc cacii zeii nostri sint arabi. Protestantii continua acest spectacol estetic, prezentand un nou Isus, patron, in pamfletele lor, al unei lumi surghiunite intr-un etern suras, reprezentare a unei generatii ce parca doar practica igiena bucala mai inainte de toate).

Insa protestantilor le lipsesc in primul rand clopotele care fac diiiiing la sferturile de ora, sau doooong la implinirea uneia, in zilele de sarbatoare naucind prin frenezie, sunet, si vibratie. In ciuda contradictiilor si a tot ceea ce se mai poate spune, raman crestini. "